

На основу члана 15. тачка 8. Статута Ветеринарске коморе Србије Скупштина Ветеринарске коморе Србије на седници одржаној 10. октобра 2007. године донела је

ДИСЦИПЛИНСКО – ЕТИЧКИ ПРАВИЛНИК

I. Опште одредбе

Члан 1.

Овим правилником утврђују се смернице и правила који су обавезујући за деловање и понашање у обављању ветеринарске праксе, као облика делатности од најширег друштвеног интереса, и прописује дисциплински поступак и дисциплинске мере за кршење Кодекса ветеринарско-медицинске етике.

II. Специфичности ветеринарске делатности и општи етички принципи

Члан 2.

1. Ветеринар који је члан Ветеринарске коморе Србије (у даљем тексту: Комора) обавезан је да редовно плаћа чланарину Комори.

2. Ветеринар своју делатност обавља одговорно.

3. Ветеринарска услуга заснива се на принципима међусобног поверења. Ниво и степен изградње и задржавања поверења зависи од степена знања ветеринара, његове личности и квалитета пружања услуга. Однос који је изграђен на основу поверења помаже у контактима са власницима животиња и олакшава спровођење мера здравствене заштите животиња, унапређује начин држања и негу животиња, проширивање стручног знања тимаритеља животиња, разумевање и извршавање сточарских прописа, активно учешће у пословима спречавања појаве болести, искорењивање зараза, производњу животних намирница које не угрожавају здравље људи, њихову прераду и стављање у промет, у пословима заштите јавног здравља у борби против појаве зооноза и сл.

4. У вршењу ветеринарске делатности постоје реалне могућности повређивања ветеринара, помоћног особља и власника (кастрације, операције, фиксације, преганање и сл.) због чега је ветеринар, ради очувања здравља и спречавања повређивања учесника у ветеринарској радњи, обавезан да предузима, објашњава и поштује све опште и специјалне мере хигијенско-техничке заштите. За помоћнике може да ангажује само она лица која су оспособљена за то.

5. Ветеринар је обавезан да се током свога рада придржава прописа који се односе на област заштите животиња, животне средине и околине.

6. У случају давања мишљења, писано или усмено, ветеринар треба да је конкретан, са мишљењем заснованим на личном запажању или на основу веродостојних докумената, објективан и непристрасан, језички разумљив и јасан.

7. Ветеринар може да даје изјаве за средства јавног информисања, осим у случајевима када га обавезује чување ветеринарске тајне.

8. У случају публицистичког рада, саопштавања резулата или искустава, ветеринар је обавезан да се придржава стручних и научних постулата, као и да поштује публицистичке кодексе и прописе.

9. Уколико у току лечења, медикаментозне или хируршке терапије животиња очекивани трошкови дођу у диспарат са реалном вредношћу животиње, ветеринар је обавезан да скрене пажњу власнику на ту чињеницу. У случају очекиваног неуспешног ветеринарског захвата или код захвата са великим ризиком по животињу, обавезан је да о могућим последицама информише власника. Уколико власник и у тим случајевима захтева наставак интервенције, за евентуални неуспех неће моћи да окриви ветеринара, уколико је у току свога рада поступио како је то најбоље могао. Уколико је информација саопштена на захтев власника, препоручује се да се захтев и писмено формулише.

10. Интерес ветеринарске струке не може да буде подређен личном интересу ветеринара.

11. Јавне и стручне задатке који су постављени пред ветеринара, он треба да обави у складу са начином који се од њега очекује.

12. Током обављања своје делатности, ветеринар не може да се позива на своје личне контакте, друштвену улогу или задужења, нити политичке обавезе.

13. Ветеринар има право да у друштвеном и приватном животу користи стручна обележја своје струке, специјалистичко или научно звање, а у случајевима обављања праксе и рекламног оглашавања да се користи само подацима који стоје у регистру ветеринара.

14. Ветеринар сваку промену која се односи на елементе регистрације, промену седишта, проширење делатности, кадровске промене и сл. обавезан је да пријави министарству надлежном за послове ветеринарства и Комори ради ажурирања ветеринарске евиденције.

III. Друштвена улога ветеринара

Члан 3.

1. Ветеринар је због природе посла којим се бави личност од које се очекује да се у приватном и пословном животу придржава прописа, да је личност од речи и да је особа од поверења. За време бављења ветеринарском праксом од њега се очекују трезвена, одлучна и исправна друштвено прихватљива понашања (прилагођена приликама и обичајима). Своје задатке и послове обавезан је да обавља без употребе дроге и алкохола.

2. Ветеринару није дозвољено да злоупотреби свој службени положај, нити да својим стручним или законским овлашћењима и знањем за себе оствари противправну имовинску корист.

3. У случају када је ангажован да вештачи у судском поступку, ветеринар је дужан да поступа стручно, непристрасно, обазриво и у складу са правилима струке.

4. Ветеринар у обављању јавних функција од значаја за делатност ветеринарске струке мора поступати на начин који не фаворизује ни једног учесника у ветеринарским активностима.

IV. Односи са органима управе

Члан 4.

У поступку пред државним или другим надлежним органима ветеринар не може да се понаша са ниподоштавањем или омаловажавањем њиховог положаја или поступка који воде.

V. Међусобни контакти ветеринара

Члан 5.

1. Током обављања ветеринарске праксе ветеринари су дужни да својим пословима посвете појачану пажњу. У међусобним контактима препоручује се и подразумева обостраност, пружање помоћи и међусобна предусретљивост.

2. Ветеринар је дужан да се придржава обавеза везаних за замењивања и дежурства. У смислу морала и етике ветеринарске струке ветеринар треба да пружи очекивану помоћ својим колегама ветеринарима.

3. Ветеринар својим односом према колегама обезбеђује углед, поверење и поштовање према стручној активности којом се бави. Ветеринар пред трећим лицима не може да процењује или осуђује активности, радње, стручност, констатацију или методологију лечења другог ветеринара. Своје мишљење може да саопшти власнику или држаоцу животиње само на начин који неће утицати на поверење власника животиње у ветеринара, али тако да својим активностима подстиче решење проблема.

4. Сваки ветеринар има обавезу да заштити свога колегу од неаргументованих напада и да те тврдње одбаци.

5. Ветеринар пред трећим лицима не може да коментарише деловање фармацеута, лекара, нити може да даје изјаве које би могле да пољуљају њихов углед пред трећим лицима.

6. Ветеринар је обавезан да правовремено пружи све информације ветеринару који га замењује или који дежура. Информације се односе на терапије које су у току, постављене дијагнозе, анамнезе, испитивања, актуелне заразне болести и ток предузетих мера на инспекцијском нивоу. Иста та обавеза важи и за дежурног ветеринара или оног ко замењује, када враћа, односно предаје службу.

7. Ветеринар треба да планира и користи свој годишњи одмор тако да то не утиче на послове који су програмима предвиђени и које би требало сам да обави.

8. Ветеринар који замењује или који дежура има сва права и обавезе које има и ветеринар којег замењује, са ограничењем да акцијске послове може организовати или обављати само уз сагласност ветеринара кога замењује. Свој статус ветеринара који замењује треба недвосмислено да стави на знање корисницима његових услуга.

9. Дежурни ветеринар треба да се придржава установљеног распореда рада за време дежурства.

VI. Нелојална конкуренција у ветеринарској пракси

Члан 6.

1. Ветеринар треба да се суздржава од свих облика нелојалног и непоштеног начина придобијања клијената. У циљу придобијања клијената не може да се служи услугама повереника, агената, утеривача или методама непоштеног оглашавања. Ветеринар не може другима да понуди или да да материјалну надокнаду због тога што је препоручена његова услуга трећим лицима. Пропагандна активност ветеринара не може да вређа друга лица и њихова права, не може бити супротна моралним нормама, не може да буде неумесна, нити може бити уперена против стручног поштења. Реклама не може да буде лажна, двосмислена, нити сме да нарушава кредибилитет.

2. Рекламом се не сме злоупотребити поверење држаоца животиње, нити искористити његова неукост.

3. Не сматра се неприхватљивом и непоштеном рекламом ако се о раду ветеринара објављују подаци и информације о његовом раду, стручним активностима, научним радовима, ако ветеринар даје интервјуе, објављује репортаже и саопштења, организује образовање, региструје се у регистру на терену где ради или у телефонском именику са ознаком имена, стручне квалификације и звања, као и радног времена.

4. Ветеринар је дужан да Комори пријави сваку нелегалну, непрофесионалну или неетичку праксу о којој је стекао сазнања.

5. Ветеринарска организација може да постави највише две информационе табле на раздаљини од највише 500 м. Уколико се у близини налази и друга ветеринарска организација, табла не може бити постављена ближе другој ветеринарској организацији од прописане удаљености. На горњој табли могу да се назначе име фирме, адреса и раздаљина.

VII. Однос ветеринара према ветеринарским пословима

Члан 7.

1. У премедикационим поступцима, ветеринар је обавезан да саслуша све жалбе и у току прегледа треба да обрати пажњу на све клиничке симптоме. Ветеринар је одговоран за обављени стручни преглед пацијента, поступке у вези са лечењем, заштите производних способности или за поступке које није учинио у тим правцима. Болесну животињу мора да лечи у складу са последњим научним сазнањима и у складу са задатим условима, појединачним могућностима пацијента, као и да пружи одговарајуће медикационе поступке у зависности од фазе у којој се налази болест. Ветеринар увек треба да практикује најрационалније поступке и методе у циљу остваривања излечења пацијента.

2. Ветеринар са највећим степеном пажње и обазривости треба да примени све мере које имају за циљ спречавање појаве или ширење заразних болести, односно да примени мере које треба да доведу до спашавања живота болесне животиње, излечења и повратка производних способности. У случају да је предвиђена законска обавеза лабораторијског испитивања болесног стања ветеринар је обавезан да испитивање спроведе, а код сумње на болесно стање може самоиницијативно предузети потребне мере у циљу излечења животиње.

3. У случају лечења животиња које су предвиђене за људску исхрану ветеринар може набављати и употребљавати само оне лекове који су законом дозвољени. За животиње које нису предвиђене за људску исхрану у случајевима када се набављају или користе лекови који нису из категорије „ад.ус.вет.“, ветеринар је дужан да информише држаоца о евентуално очекиваним познатим нуспојавама лечења и познатим контраиндикацијама лекова.

4. Уколико током прегледа животиње ветеринар установи да не располаже потребном опремом, стручним искуством или знањем потребним за обављање послова лечења обавезан је да о томе обавести власника и да тражи сарадњу другог ветеринара. Пре почетка конзилијума ветеринар је дужан да држаоца обавести о очекиваним трошковима.

5. Ако након извршене купопродаје купац посумња на неку скривену ману или ако она постоји и у вези са тим купац затражи интервенцију ветеринара, ветеринар је обавезан претходно да се увери у власничка права тражиоца интервенције, увидом у поседовни лист/власнички лист држаоца, као и да несумњиво утврди идентитет животиње која је предмет испитивања.

6. У току прегледа ветеринар не може да практикује или примењује методе којима није вичан и терапеутске поступке, као ни медикаменте, који нису научно признати или регистровани.

7. Ветеринарска опрема, одећа, обућа и инструменти, као и просторије где ради морају одговарати стручним захтевима. Ветеринар не сме да шири или изазива настајање заразних болести.

8. Ветеринар је обавезан да води законом предвиђену евиденцију о свом раду, да је чува и да исту стави на располагање надлежним субјектима у случају захтева.

9. Ветеринар је обавезан да се током свога рада стручно усавршава и информише о токовима струке, да прати саопштења која издају надлежни органи и организације, да буде у току са изменама и допунама законских прописа које се тичу ветеринарске делатности, како би у сваком моменту могао деловати у складу са принципима добре ветеринарске праксе.

VIII. Ветеринарска тајна

Члан 8.

1. Ветеринар је обавезан на чување ветеринарске тајне осим у законом изузетим случајевима.

2. Уколико ветеринар дође до сазнања да је животиња која је била објекат његовог лечења намењена купопродаји, а има неку скривену ману, обавезан је да на те чињенице скрене пажњу продавцу. Своје упозорење треба да упише у амбулантни протокол.

3. У случају купопродаје, ако је ветеринару поверен преглед стоке од стране купца, за обављање прегледа потребна је сагласност продавца. Сагласност се мора сачинити у писаном облику у виду ветеринарске белешке. Право на информацију о резултату прегледа/испитивања подједнако имају обе стране, продавац и купац.

4. Уколико су и продавац и купац корисници услуга истог ветеринара, он ће сам одлучити, да ли ће давати савете у вези са купопродајом, заменом или одређивањем вредности животиње.

5. Након извршене купопродаје, када се купац појављује са сумњом на скривену ману или ако она постоји и уколико се од ветеринара тражи да изврши преглед, пре прегледа ветеринар треба да се увери о постојању права власништва тражиоца прегледа над животињом и о идентитету животиње.

6. Амбулантни протокол је документ од посебног значаја и његово неовлашћено коришћење или омогућавање другом лицу да га употреби представља одавање пословне тајне. Због тога је ветеринар у обавези да свој амбулантни протокол рада чува и за његово коришћење је одговоран.

7. Уколико ветеринар објављује неке стручне податке, износи их пред јавност у виду стручног рада, саопштења, реферата, предавања или чланка, може то чинити истовремено водећи рачуна о заштити личних права, личности, интегритета и права особа на које се објављивање односи, поштујући и све друге прописе који регулишу понашање у овој области.

IX. Однос ветеринара и држаоца животиња

Члан 9.

1. Ветеринар најчешће даје држаоцу животиње савете и упутства у поступцима лечења, као и стручна мишљења - изузев када то држалац животиње другачије тражи.

2. Ветеринар, осим у случајевима који су одређени законом, није обавезан да утврђује право располагања држаоца животиње над њом (власништво, закуп и сл.).

3. У интересу коректног односа ветеринара и држаоца животиње, ветеринар је обавезан да јавно објави распоред и организацију свога рада, стручну спремност и лиценцу, радно време и распоред дежурстава, из чега се недвосмислено може видети где се и када може наћи одређени ветеринар, односно где му се може оставити порука.

4. Током планирања рада током радног дана ветеринар је обавезан да узме у обзир пријављене адресе према степену њихових хитности. Редослед хитности одређује самостално.

5. Ветеринар је обавезан да пружи прву помоћ и ту услугу не може да одбије, већ да јој да приоритет. Сви случајеви који настају изненада и тако угрожавају живот животиње сматрају се хитним случајевима и захтевају приоритет у решавању. Пружање прве помоћи ради спашавања живота угрожених животиња сматра се целисходним ветеринарским поступком.

6. У случајевима недостатка услова приликом пружања ветеринарске услуге, као и када је здравствено стање учесника у лечењу угрожено или постоји опасност од угрожавања телесног интегритета - ветеринар је обавезан да размотри могућности побољшања постојећих услова за рад. Уколико услови нису променљиви, обавезан је да одбије пружање услуге.

7. Ветеринар је сваки пут након завршетка прегледа обавезан информисати држаоца животиње о природи болесног стања, о заразним и незаразним болестима, о томе може ли да се пренесе болест на особу која ради са животињом, питањима у вези са загађивањем околине, о начинима ширења заразе, о прогнози, о очекиваним трошковима лечења, као и код случајева животиња које су намењене за људску исхрану о временском периоду каренце за употребљаване лекове.

8. Ветеринар је тај који треба да скрене пажњу држаоцу животиње на поступке који имају за циљ смањење већ настале штете или потребне поступке за спречавање настајања даљих штета. Уколико у спречавању настајања штете или у смањивању већ

настале штете држалац животиње не сарађује на очекивани начин, ако његови поступци угрожавају јавно здравље или здравље животиња или повређује законске прописе, ветеринар има обавезу да му на то скрене пажњу и у циљу ефикасности и законитости поступка обавести инспекцијске органе. Ово обавештавање инспекције мора да се обави одмах, путем телефона, а најкасније сутрадан и писменим путем.

9. Ветеринар је обавезан да скрене пажњу држаоцу животиње на потребне интервенције и на евентуалне ризике очекиваних поступака. Уколико постоји бојазан изостанка сарадње од стране држаоца животиње, опрезности ради, препоручује се да ветеринар направи писмену белешку о случају ради избегавања каснијих негативних последица по себе.

10. Ветеринар током обављања своје праксе не сме да доведе држаоца животиње у привилеговани положај, нити у неповољну ситуацију.

Х. Одбијање ветеринарске услуге

Члан 10.

Ветеринарска интервенција мора се одбити:

1. Ако је та интервенција у супротности са законом.
2. Ако случај захтева еутаназију, а не може се недвосмислено утврдити право власништва држаоца животиње.
3. Ако би интервенција довела до трајних промена или оштећења, а истовремено није недвосмислено доказано власништво над животињом (хистеректомија или вазектомија приплодних животиња).
4. Ако се на приплодној животињи траже интервенције које би могле довести до генетских промена или имају за циљ сакривање или смањивање генетских недостатака код животиње.
5. Ако тражена услуга превазилази способности ветеринара или нема објективних услова за пружање услуге, изузев пружања прве помоћи.

У случајевима из става 1. тачка 5. овог члана ветеринар је обавезан да упозори држаоца животиње да се конкретна интервенција односи само на спасавање живота животиње и да је у циљу даље медијације потребно ангажовање специјалистичке ветеринарске услуге.

Члан 11.

Ветеринарска интервенција може се одбити, а започета ветеринарска интервенција прекинути, изузев пружања прве помоћи:

1. Ако се држалац животиње не придржава упутстава ветеринара.
2. Ако држаоцу животиње истовремено други ветеринар лечи животињу, а о предходној терапији новодошли ветеринар није обавештен.
3. Ако је у односу на оправдани ризик очекивани резултат несразмеран.
4. Ако нема услова за спровођење безбедне интервенције.
5. Ако ветеринар није уверен да ће се са сигурношћу наплатити његова услуга.

6. Ако држалац животиње ветеринара омаловажава, озбиљно увреди или је то чинио раније.

Члан 12.

Пружање прве помоћи може се одбити:

1. Ако се на основу података из позива за пружање прве помоћи животињи недвосмислено може установити да животињи не прети непосредна животна опасност.

2. Ако је до места доласка, где је неопходно пружити прву помоћ, потребно утрошити много више времена, него што то случај дозвољава и да долазак неће омогућити спасавање живота животиње.

3. Ако у складу са описаним стањем у циљу безбедног извршавања посла ни за случај пружања прве помоћи није могуће обезбедити услове.

4. Ако је интервенција супротна законским прописима.

5. Ако је помоћ затражена телефоном (код саобраћајних несрећа и сл.), када се не зна власништво над повређеном животињом, ако лице које је помоћ затражило одбије да се представи и одбије да сачека ветеринара на лицу места.

6. Ако држалац животиње малтретира ветеринара или му прети или је то раније већ учинио.

7. Ако ветеринар због болести или других оправданих разлога није у могућности да ради.

У случају из става 1. тачка 7. овог члана ветеринар од кога је затражено пружање прве помоћи обавезан је да лицу које је затражило пружање прве помоћи предложи другог ветеринара који би могао да пружи прву помоћ животињи.

XI. Вредновање ветеринарске услуге

Члан 13.

1. Ветеринар има право накнаде за свој рад и право накнаде насталих трошкова. Ветеринар одређује ценовник својих услуга на начин који ће се уклопити у стручно прихваћене смернице и ценовне оквире у складу са важећим минималним ценовником Коморе и јединственим ценовником ВСИ. Висина захтеваног хонорара за рад не треба да буде нереално велика нити неоправдано ниска.

2. Ветеринар има обавезу придржавања минималног ценовника ветеринарских услуга усвојених од стране Коморе, односно јединственом ценовнику ветеринарских услуга ВСИ.

3. Ветеринар може да се одрекне накнаде за извршену ветеринарску услугу.

4. Ценовник ветеринарских услуга које се пружају у ветеринарским амбулантама ветеринар је обавезан да истакне у циљу информисања власника пацијената. Уколико ветеринар прихвата интервенцију по основу друге калкулације, која не може бити мања од висине која је предвиђена минималним ценовником ветеринарских услуга Коморе, обавезан је о томе обавестити држаоца животиње пре почетка интервенције. Власник животиње мора дати своју усмену сагласност на очекивану цену услуге.

5. Ако се ветеринарска услуга пружа ван ветеринарске организације, на терену, ветеринар је обавезан држаоца животиње обавестити о додатним очекиваним трошковима везаним за излаз и превоз, заједно са трошковима лечења.

6. Наплата ветеринарске услуге не зависи од резултата рада.

7. Наплата ветеринарске услуге може да буде у готовини или преко текућег рачуна на основу издате фактуре кориснику услуга.

8. Ветеринар је за свој рад кориснику услуга обавезан да изда рачун у складу са важећим законским прописима, без обзира на начин плаћања.

ХП. Однос ветеринара и животиње

Члан 14.

1. Примарна брига ветеринара треба да буде добробит животиње, ослобађање животиње од патње и боли, излечење или безболна еутаназија у складу са законским прописима и етичким нормативима струке.

2. Ветеринар не сме да дозволи да његова медицинска процена и предузета активност буде вођена његовим профитом и да новац буде разлог за упућивање вишој инстанци или разлог за предузимање било које дијагностичке или терапеутске процедуре.

3. Током свога рада ветеринар има обавезу да се придржава закона из области заштите животиња и обавезу да њихово спровођење захтева и од других.

4. Током фиксације и рада са животињама, ветеринар је обавезан да предузме такве захвате који ће изазвати најмању могућу бол животињи.

5. На захтев држаоца животиње, уз поштовање одговарајућих законских прописа, након неоспорног установљавања власништва, ветеринар може да изврши еутаназију животиње. У овим случајевима треба да се предузму поступци који ће максимално избећи наношење бола животињи, као и да не изазове згражавање код евентуалних посматрача. Сам поступак еутаназије врши се искључивањем јавности.

ХП. Делатности Етичког комитета

Члан 15.

Етички комитет је тело Коморе које разматра и одлучује о повредама Кодекса ветеринарско-медицинске етике (у даљем тексту: Кодекс) и води дисциплински поступак против чланова Коморе у складу са одредбама Статута и овог правилника.

1. По писаним предлозима, односно пријавама о постојању етичког или дисциплинског прекршаја Етички комитет, као првостепени орган, покреће и спроводи дисциплински поступак, доноси одлуке и изриче дисциплинске мере. Против одлуке Етичког комитета може се изјавити жалба Управном одбору Коморе, изузев када је одлуком изречена дисциплинска мера одузимање лиценце, у ком случају се жалба изјављује министру надлежном за послове ветеринарства, у складу са овим правилником и законом.

2. Задатак Етичког комитета је разматрање спорних етичких питања на републичком нивоу у првостепеном поступку, дефинисање етичких норматива у складу са потребама и развојем струке, уграђивање промена у законске оквире, предлагање

измена и допуна закона код виших истанци, актуализација ветеринарске делатности, потпомагање заједништва теорије и праксе.

3. Етички комитет својом делатношћу доприноси чињеници да се ветеринари чланови Коморе понашају и придржавају постулата Кодекса. Етички комитет увек и свуда обезбеђује непристрасно разматрање спорних ситуација.

4. Својим поступцима и одлукама Етички комитет помаже рад Коморе, сигнализира карактеристичне тенденције и основу конфликта (број испитиваних етичких прекршаја и њихова тежина).

5. Етички комитет је овлашћен за утврђивање постојања дисциплинског и етичког прекршаја, као и за одређивање санкција.

XIV. Одговорност чланова Етичког комитета

Члан 16.

1. Чланови Етичког комитета доносе своје одлуке у свом најбољем знању и уз највећи степен моралне одговорности.

2. Етички комитет ради у складу са Правилником о раду Етичког комитета Ветеринарске коморе Србије и овим правилником и доноси своје одлуке већином гласова присутних чланова.

3. Етички комитет подноси извештај о свом раду председнику Коморе, Управном одбору Коморе и Скупштини Коморе на усвајање.

4. Члан Етичког комитета може бити смењен само у складу са законом.

XV. Дисциплинске мере

Члан 17.

Након спроведеног дисциплинског поступка, ветеринару, за кога је утврђено да је повредио Кодекс, може се изрећи нека од следећих дисциплинских мера:

1. опомена - за лакше повреде Кодекса учињене први пут;
2. јавна опомена - за теже повреде Кодекса и поновљену лакшу повреду у периоду од претходних 12 месеци;
3. јавна опомена са новчаном казном у износу од 10.000 до 30 000 динара - за тешке повреде Кодекса и поновљену тежу повреду у периоду од претходних 12 месеци;
4. привремено одузимање лиценце у трајању од 3 месеца – за поновљену тешку повреду Кодекса у периоду од претходних 18 месеци;
5. привремено одузимање лиценце у трајању од 6 месеци - за нарочито тешке повреде Кодекса;
6. привремено одузимање лиценце у трајању од 9 месеци - за поновљену нарочито тешку повреду Кодекса у периоду од претходних 18 месеци;
7. трајно одузимање лиценце - у случају када је предходно два пута изречена мера привременог одузимања лиценце, у складу са Законом о ветеринарству.

Члан 18.

Одлуку о тежини повреде Кодекса, након спроведеног дисциплинског поступка, доноси Етички комитет, на начин предвиђен Правилником о раду Етичког комитета Ветеринарске коморе Србије.

18.1. Лакше повреде Кодекса

1. У случају давања писаног или усменог мишљења које није засновано на веродостојним документима и научним сазнањима, или ако је мишљење необјективно или пристрасно, језички неразумљиво или нејасно;

2. Ако ветеринар у свом раду направи евидентну стручну грешку која нема последице;

3. Ако се током обављања своје делатности ветеринар позива на друштвену улогу или задужења или своје политичке обавезе;

4. Ако сваку промену која се односи на елементе регистрације, промену седишта, проширење делатности, кадровске промене и слично, пропусти да пријави у року од 30 дана министарству надлежном за послове ветеринарства и Комори ради ажурирања ветеринарске евиденције;

5. Ако ветеринар користи било који облик нелојалног и непоштеног начина прибављања клијената;

6. Ако није предузео све мере ради избегавања реалних могућности повређивања ветеринара, помоћног особља и власника током своје делатности;

7. Ако се ветеринар не придржава стручних и научних постулата и у случајевима када не поштује публицистичке кодексе и прописе;

8. Ако у случајевима захвата код неизвесне прогнозе и високог ризика, као и предвидивим великим трошковима, није о томе на прихватљив начин информисао власника и од њега добио сагласност;

9. Ако је ветеринар пред трећим лицима коментарисао деловање другог ветеринара, фармацеута или лекара, са изјавама које би могле да негативно утичу на њихов углед;

10. Ако се ветеринар не придржава обавеза преузетих у вези са замењивањем или дежурством;

11. Ако ветеринар није заштитио колегу пред нападима лаика;

12. Ако на било који начин незаконито присвоји интелектуалну својину другог ветеринара;

13. Немарно поступање у вези пријављивања сумње на постојање заразне болести;

14. непоштовање етичких начела добробити животиња.

18.2. Теже повреде Кодекса

1. Ако ветеринар у свом раду направи евидентну стручну грешку која за последицу има продужење лечења, односно повећане трошкове лечења;

2. Ако је прекршио обавезу чувања ветеринарске тајне, осим у законом дозвољеним ситуацијама, или ако је одавањем ветеринарске тајне себи или другима омогућио противправну имовинску или другу врсту користи;

3. Ако се у поступку пред државним или другим надлежним органима ветеринар понаша са ниподаштавањем или омаловажавањем њиховог положаја или поступка који воде;

4. Ако је ветеринар током обављања своје праксе довео држаоца животиња у привилегован положај, или ако га је довео у неповољну ситуацију;

5. Ако ветеринар рекламира своју активност, односно праксу супротно одредбама овог правилника;

6. Ако ветеринар не води законом предвиђену ветеринарску документацију;

7. Ако ветеринар изгради, реконструише или користи објекат, а не испуњава ветеринарско санитарне услове;

8. Ако ветеринар за свој рад кориснику услуга не изда рачун у складу са важећим законским прописима.

18.3. Тешке повреде Кодекса

1. Ако ветеринар у свом раду направи евидентну стручну грешку која за последицу има угинуће, смањену радну способност, смањену економску вредност животиње или трајно нарушавање здравственог стања пацијента;

2. Ако је неким од својих поступака, зарад свог личног интереса, повредио интересе целокупне ветеринарске струке;

3. Ако ветеринар у друштвеном и приватном животу, током обављања праксе и у рекламне сврхе, користи специјалистичко или научно звање супротно подацима који стоје у регистру ветеринара;

4. Ако ветеринар пропусти да пријави сваку нелегалну, непрофесионалну или неетичку праксу Комори;

5. Ако је ветеринар неоправдано одбио да пружи прву помоћ животињи, што за последицу има појаву болести, угинућа или другу врсту штете;

6. Онемогућавање спровођења Програма мера;

7. Ако ветеринар не поступи по наредби надлежног органа за спровођење мера;

8. Ако ветеринар не изда здравствено уверење у складу са чланом 93. став 2. Закона о ветеринарству;

9. Ако ветеринар набавља, ставља у промет или употребљава лекове супротно важећим законским прописима;

10. Ако није платио чланарину Комори у периоду дужем од 6 месеци;

11. Ако одобри утовар, претовар и истовар пошиљки животиња и животињских отпадака, односно производа животињског порекла, без извршеног ветеринарско-санитарног прегледа;

12. Ако се ветеринар не придржава одредаба минималног ценовника ветеринарских услуга Коморе и јединственог ценовника ВСИ.

18.4. Нарочито тешке повреде Кодекса

1. Ако ветеринар у свом раду направи евидентну стручну грешку која проузрокује појаву, односно ширење заразне болести;
2. Ако се ветеринар бави ветеринарском делатношћу на законом непризнат начин;
3. Свесно прикривање сумње на заразну болест и неблаговремено обавештавање министарства надлежног за послове ветеринарства о сумњи или појави заразне болести код животиња;
4. Ако обавља ветеринарску делатност, а не поседује лиценцу;
5. Ако ветеринар, на захтев ветеринарског инспектора, одбије да стави на увид уверење о здравственом стању животиње или потврду о здравственом стању животиње у промету;
6. Ако је ветеринар правоснажном пресудом осуђен на затвор дужи од 6 месеци из области ветеринарства.

Члан 19.

Дисциплински поступак не може се покренути ако протекне три месеца од дана сазнања за извршену повреду Кодекса.

Дисциплински поступак не може се у сваком случају покренути ако протекне 12 месеци од дана извршене лакше повреде Кодекса, 18 месеци од дана извршене теже и тешке повреде Кодекса, односно 24 месеца од дана извршене нарочито тешке повреде Кодекса.

XVI. Дисциплински поступак

Члан 20.

Комора може да покрене дисциплински поступак против сваког члана Коморе који прекрши Кодекс ветеринарско-медицинске етике.

Дисциплински поступак покрене се захтевом за покретање дисциплинског поступка.

Захтев за покретање дисциплинског поступка из става 2. овог члана подноси председник Коморе, на основу пријаве о повреди Кодекса (у даљем тексту: пријава), коју може да поднесе сваки члан Коморе, ветеринарска организација, орган управе, као и друго правно и физичко лице.

Пријава мора да буде у писаној форми и да садржи: име и презиме, односно назив, адресу и број телефона подносиоца, датум када је пријава поднета, име и презиме прекршиоца, датум и место учињене повреде Кодекса, тачан опис повреде Кодекса, као и доказе који потврђују наводе из пријаве.

Поступајући по пријави председник Коморе може:

- 1) одбацити пријаву, у случају да је протекао рок застарелости за покретање дисциплинског поступка из члана 19. овог правилника;
- 2) затражити од подносиоца пријаве да пријаву допуни, стим што рок за допуну пријаве не може бити дужи од 30 дана;

3) поднети захтев за покретање дисциплинског поступка Етичком комитету Коморе, уз који ће проследити пријаву.

У случају подношења захтева за покретање дисциплинског поступка председник Коморе мора о томе да обавести лице против кога је поднет захтев за покретање дисциплинског поступка.

Члан 21.

Дисциплински поступак води Етички комитет Коморе.

Председник Етичког Комитета именује комисију од три члана за испитивање сваког захтева за покретање дисциплинског поступка.

По пријему мишљења комисије из става 2. овог члана Етички комитет Коморе може затражити стручну помоћ од Стручно-административне службе Коморе, члана Коморе стручног за поједине области ветеринарске медицине или стручног лица из области правне струке, ради утврђивања чињеничног стања.

Етички Комитет доноси одлуку на начин предвиђен Правилником о раду Етичког Комитета Ветеринарске коморе Србије.

Етички комитет о свом раду и исходу дисциплинског поступка обавештава Управни одбор Коморе, Председника Коморе и председника Регионалног одбора чији је ветеринар против кога је покренут дисциплински поступак члан.

XVII. Права и обавезе учесника у дисциплинском поступку

Члан 22.

Ветеринар чија се дисциплинска одговорност утврђује мора бити саслушан у дисциплинском поступку и мора му се омогућити одбрана.

Члан 23.

По спроведеном дисциплинском поступку Етички Комитет може донети неку од следећих одлука:

- 1) одлуку којом се ветеринар оглашава кривим и изриче му се нека од дисциплинских мера из члана 17. овог правилника;
- 2) одлуку којом се ветеринар ослобађа од одговорности;
- 3) одлуку којом се потупак обуставља (у случају да је протекао рок застарелости за покретање дисциплинског поступка из члана 19. овог правилника; у случају смрти ветеринара).

Одлука из става 1. овог члана доноси се у писаној форми и доставља ветеринару против кога је вођен поступак, Управном одбору Коморе и заинтересованом лицу.

Одлука из става 1. овог члана мора да садржи: датум и место доношења, назив тела Коморе који ју је донео, број пријаве и име подносиоца пријаве, име и презиме лица против кога је дисциплински поступак вођен, изречену дисциплинску меру, образложење одлуке и поуку о правном леку.

Члан 24.

Против одлуке из члана 23. став. 1 овог правилника може се изјавити жалба.

Право на жалбу имају ветеринар, председник Коморе и заинтересовано лице.

Жалба се у писаној форми изјављује Управном одбору Коморе, изузев када је одлуком изречена дисциплинска мера одузимање лиценце, у ком случају се жалба изјављује министру надлежном за послове ветеринарства, у року од 15 дана од дана пријема првостепене одлуке.

У поступку по жалби другостепени орган је дужан да жалбу размотри и у року који не може бити дужи од 60 дана, донесе одлуку којом ће:

1) жалбу одбацити као неблагоприятну, недопуштену или изјављену од стране неовлашћеног лица;

2) жалбу одбити као неосновану и потврдити првостепену одлуку;

3) жалбу усвојити и вратити случај на поновни поступак.

Одлука другостепеног органа донета по жалби доставља се у писаној форми ветеринару против кога је вођен дисциплински поступак, председнику Коморе и заинтересованом лицу.

Одлука другостепеног органа донета по жалби је коначна.

XVIII. Завршне одредбе

Члан 25.

Одредбе овог правилника обавезне су за све ветеринаре на територији Републике Србије.

Члан 26.

Овај правилник ступа на снагу даном доношења, а примењује се наредног дана од дана давања сагласности од стране Министарства пољопривреде, шумарства и водопривреде.

У Београду, 13.10.2007. године

Председник
Ветеринарске коморе Србије

Др сци.мед.вет. Зоран Рашић, с.р.